

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.08.2019, sp. zn. 5 Tdo 975/2019, ECLI:CZ:NS:2019:5.TDO.975.2019.1

Číslo: 12/2020

Právní věta:

I. Dovolacímu důvodu uvedenému v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. odpovídá námitka nejvyššího státního zástupce, že rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. nelze vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, důvodně považovat za dostačující. I toto posouzení je totiž zákonnou podmínkou pro rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, která je obsažena v § 307 odst. 1 tr. ř. in fine.

II. Za dostačující vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, zpravidla nelze důvodně považovat rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku, zvláště byla-li naplněna jeho kvalifikovaná skutková podstata, protože obviněný měl takovým činem způsobit dopravní nehodu a větší škodu na majetku, a řídil-li ve stavu středně těžkého stupně podnapilosti, tj. měl-li nejméně 1,5 g/kg alkoholu v krvi, případně se již dříve provinil proti pravidlům silničního provozu (obdobně viz rozhodnutí pod č. 31/1994 Sb. rozh. tr.). Naproti tomu by přitom zpravidla bylo možno považovat za dostačující rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, pokud by byla využita některá ze zpřísnujících alternativ uvedených v § 307 odst. 2 písm. a) či b) tr. ř., tedy kdyby se obviněný dobrovolně zavázal, že se během zkušební doby zdrží určité činnosti, v souvislosti s níž se dopustil přečinu, nebo složil na účet soudu a v přípravném řízení na účet státního zastupitelství peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti podle zvláštního právního předpisu, a tato částka není zřejmě nepřiměřená závažnosti přečinu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.08.2019

Spisová značka: 5 Tdo 975/2019

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ohrožení pod vlivem návykové látky, Podmíněné zastavení trestního stíhání, Řízení o dovolání

Předpisy: § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

§ 274 tr. zákoníku

§ 307 odst. 1 tr. ř.

§ 307 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného A. K. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 162/2019, a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. 3. 2019, sp. zn. 3 T 179/2018. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Nejvyšší soud pak podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 4, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. 3. 2019, sp. zn. 3 T 179/2018, bylo podle § 223a odst. 1 tr. ř. za použití § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastaveno trestní stíhání obviněného A. K. pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Podle § 307 odst. 3 tr. ř. byla obviněnému stanovena zkušební doba v trvání 2 roků.

2. Ohledně obviněného bylo podmíněně zastaveno trestní stíhání pro skutek spočívající (zjednodušeně uvedeno) v tom, že dne 22. 11. 2018 ve 22:12 hodin v XY v ulici XY po předchozím požití alkoholických nápojů, kdy měl v krvi nejméně 1,60 g/kg alkoholu, v důsledku čehož byly jeho psychosenzomotorické funkce natolik ovlivněny, že nebyl schopen bezpečně ovládat motorové vozidlo, a byl s tím též srozuměn, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes Benz 250 D, s nímž v důsledku podnapilosti a nevěnování se řízení v prostoru křižovatky ulic XY a XY narazil do zadní části zaparkovaného vozidla tov. zn. Toyota Yaris, jež bylo nárazem odhozeno na vozidlo tov. zn. Opel Mokka, zaparkované před ním, čímž poškozenému M. B. způsobil na vozidle tov. zn. Toyota Yaris škodu ve výši 98 000 Kč a poškozenému J. Ch. na vozidle tov. zn. Opel Mokka škodu ve výši 66 000 Kč.

3. Proti uvedenému usnesení podal státní zástupce stížnost, o níž rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 162/2019, tak, že ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání nejvyššího státního zástupce

4. Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného A. K. dovolání, které opřel o dovolací důvody obsažené v § 265b odst. 1 písm. f) a l) tr. ř., neboť podle jeho názoru napadeným usnesením bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. f) tr. ř., přestože v řízení mu předcházejícím bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 223a odst. 1 tr. ř. za užití § 307 odst. 1 tr. ř., aniž by byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

5. Nejvyšší státní zástupce nesouhlasil se závěrem soudu druhého stupně, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro postup podle § 307 odst. 1 tr. ř. Podle nejvyššího státního zástupce totiž nebyla splněna poslední podmínka uvedeného ustanovení pro takový postup, spočívající v tom, že vzhledem k okolnostem případu lze důvodně považovat rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání za dostačující. Dovolatel vyjádřil přesvědčení, že použití mírnějšího postupu podle § 307 odst. 1 tr. ř. v daném případě nelze považovat za dostačující, byť by jinak podmíněné zastavení trestního stíhání přicházelo v úvahu, pokud by soud přitom využil i některou z možností obsažených v § 307 odst. 2 tr. ř., tedy přijal by buď závazek obviněného zdržet se řízení motorových vozidel, anebo složení peněžité částky na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti. Nejvyšší státní zástupce

připomněl, že obviněný byl stíhán pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v hustě obydlené oblasti při řízení motorového vozidla v podnapilém stavu, kdy měl nejméně 1,60 g/kg alkoholu v krvi (tedy značně převyšující 1 promile), zavinil dopravní nehodu, při níž způsobil škodu ve výši převyšující 160 000 Kč. Nadto obviněný má mít sklony k porušování dopravních předpisů. Při celkovém uvážení všech uvedených okolností případu proto dovolatel nesouhlasil s pouhým podmíněným zastavením trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. ani s názorem soudů nižších stupňů, že relativně vyšší hladina alkoholu v krvi obviněného byla kompenzována stanovením maximální zkušební doby. Podle dovolatele měly soudy nižších stupňů za dané situace uložit trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel nebo přijmout dobrovolný závazek obviněného, že se během zkušební doby podmíněného zastavení trestního stíhání zdrží řízení motorových vozidel (popřípadě že složí přiměřenou peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti). V takovém případě by délka zkušební doby podmíněného zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 2 tr. ř. mohla činit až 5 let, nikoli pouze 2 roky, jak ji vymezily soudy nižších stupňů.

6. Na uvedených závěrech podle dovolatele nemění nic ani obhajoba obviněného spočívající v tom, že svým jednáním reagoval na nedostupnost matčina telefonu, stejně tak na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že obviněný nutně potřebuje řídit auto, aby mohl vozit matku do nemocnice. Žádnou z těchto okolností nelze považovat za důvod, pro který by rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. mohlo být shledáno dostačujícím. Potřebou řídit motorové vozidlo z různých důvodů argumentují téměř všichni pachatelé trestné činnosti v dopravě, kteří se domáhají neuložení trestu zákazu činnosti nebo se snaží vyhnout pozbytí řidičského oprávnění z jiného důvodu.

7. Nejvyšší státní zástupce dále poukázal na odpovědnost za typově obdobný méně závažný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „ZSP“), za který by jeho pachatel byl vždy postižen vedle pokuty též trestem zákazu činnosti, a to v rozpětí 6 měsíců až 1 roku. K tomu zdůraznil, že řešení věci podmíněným zastavením trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. nesmí vést k tak významné disproporcii, že by právní následky jednání byly pro obviněného v trestním řízení objektivně nesrovnatelně mírnější, než by tomu bylo při vyvození odpovědnosti za obdobné jednání v přestupkovém řízení.

8. Využití postupu podle § 307 odst. 2 tr. ř. se podle dovolatele přímo nabízelo z důvodu povahy a vyšší závažnosti spáchaného skutku, čemuž napovídá i důvodová zpráva k zákonu č. 193/2012 Sb., kterým byl zaveden tento institut do trestního řádu. Bylo to právě z důvodu využitelnosti tohoto typu odklonu i na takové případy trestné činnosti zejména v dopravě, při nichž by se (podobně jako u obviněného) jevilo využití prostého podmíněného zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. jako nedostatečné. Podmínky pro postup podle § 307 odst. 2 tr. ř. by byly splněny, kdyby se obviněný zavázal zdržet se řízení motorových vozidel na přiměřenou dobu, nebo by složil přiměřenou peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti. Protože obviněný nevyužil těchto možností, státní zástupce jeho trestní stíhání v přípravném řízení podmíněně nezastavil.

9. Závěrem proto dovolatel zopakoval, že nebyly splněny všechny zákonné podmínky pro „prosté“ podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř., jak rozhodl soud prvního stupně. Naopak tímto svým postupem zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., kterou nenapravit ani soud druhého stupně, který zamítl stížnost státního zástupce jako nedůvodnou. Tím stížnostní soud zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Z uvedených důvodů proto nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení soudu druhého stupně i usnesení soudu prvního stupně a aby posledně uvedenému soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Dovolání nejvyššího státního zástupce bylo zasláno

k vyjádření obviněnému, který tohoto práva nevyužil.

III.

Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

10. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označeným dovolacím důvodům.

11. Nejvyšší státní zástupce uplatnil dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. f) a l) tr. ř. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. spatřoval v tom, že soud druhého stupně rozhodl o zamítnutí stížnosti jako řádného opravného prostředku proti usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. f) tr. ř., ač v řízení mu předcházejícím bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání (podle § 307 odst. 1 tr. ř.), aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Podstata dovolání tak spočívala v námitkách odpovídajících dovolacímu důvodu uvedenému v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., podle něž lze dovolání podat, pokud bylo (mimo jiné) rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

b) K námitkám nejvyššího státního zástupce

12. Základní výhradou uplatněnou nejvyšším státním zástupcem v podaném dovolání bylo nesplnění všech podmínek nezbytných pro podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. Konkrétně dovolatel namítl, že nebyla splněna podmínka uvedená zcela v závěru uvedeného ustanovení, že takové rozhodnutí lze vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, důvodně považovat za dostačující. Naproti tomu dovolatel připustil, že by bylo možno považovat za dostačující podmíněné zastavení trestního stíhání, pokud by se postupovalo podle § 307 odst. 2 tr. ř.

13. Nejvyšší soud nejprve obecně připomíná, že obviněný A. K. byl stíhán pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustí, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, způsobí-li takovým činem havárii, dopravní nebo jinou nehodu, jinému ublížení na zdraví nebo větší škodu na cizím majetku nebo jiný závažný následek. Za tento trestný čin stanoví trestní zákoník trest odnětí svobody na 6 měsíců až 3 roky, peněžitý trest nebo trest zákazu činnosti.

14. Podle § 307 odst. 1 tr. ř. v řízení o přečinu může se souhlasem obviněného soud a v přípravném řízení státní zástupce podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže a) obviněný se k činu doznal, b) nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradu uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, c) vydal bezdůvodné obohacení činem získané, nebo uzavřel s poškozeným dohodu o jeho vydání, anebo učinil jiná vhodná opatření k jeho vydání, a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, lze důvodně považovat takové rozhodnutí za dostačující. Podle § 307 odst. 2 tr. ř. platí, že je-li to odůvodněno povahou a závažností spáchaného přečinu, okolnostmi jeho spáchání anebo poměry obviněného, soud a v přípravném řízení státní zástupce rozhodne o podmíněném zastavení trestního stíhání pouze tehdy, pokud obviněný splní podmínky uvedené v § 307 odst. 1 tr. ř. a dále a) zaváže se, že se během zkušební doby zdrží určité činnosti, v souvislosti s níž se dopustil přečinu, nebo b) složí na účet soudu a v přípravném řízení na účet státního zastupitelství peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti podle zvláštního právního předpisu, a tato částka není zřejmě nepřiměřená závažnosti přečinu, a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho

dosavadnímu životu a k okolnostem případu, lze důvodně považovat takové rozhodnutí za dostačující.

15. Nejdříve bylo třeba si ujasnit, zda námitku dovolatele, že podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. nelze vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, důvodně považovat za dostačující, je možno podřadit pod jím uplatněný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Podle tohoto ustanovení lze dovolání podat, pokud bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Je proto určující, zda dovětek uvedený v závěru ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř. (zda lze takové rozhodnutí považovat za dostačující) je (též) onou podmínkou, kterou předpokládá ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., či nikoli, tj. zda nejde o (pouhé) vyjádření možné míry uvážení příslušného orgánu činného v trestním řízení vztahující se k použitelnosti tohoto fakultativního procesního postupu.

16. Druhé naznačené variantě (že nejde o samostatnou podmínku) by snad mohla napovídat dikce ustanovení § 307 odst. 2 tr. ř., neboť v tomto ustanovení se finální část textu ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř. (že „vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující“) opakuje, přitom ale zároveň se na konci úvodní pasáže téhož ustanovení (§ 307 odst. 2 tr. ř.) odkazuje na „podmínky uvedené v odstavci 1“. Jednoduchou úvahou by tak bylo možno uvést, že podmínkami ve smyslu § 307 odst. 2 tr. ř. se rozumí jednak ty znaky, které jsou uvedeny v větě § 307 odst. 1 tr. ř. (tj. že jde o řízení o přečinu), jednak podmínky uvedené v písm. a) až c) téhož ustanovení (tj. § 307 odst. 1 tr. ř.), nikoli však ty parametry, které jsou uvedeny za těmito písmeny, neboť tato pasáž se znovu opakuje v § 307 odst. 2 tr. ř. Při takovém výkladu by pak též pojem „podmínky“ uvedený v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. měl mít stejný obsah. Jinými slovy by se nabízel výklad, že otázka, zda takový postup je dostačující, je věcí konkrétního uvážení příslušného orgánu činného v trestním řízení, a to s ohledem na uvedené okolnosti (osobu obviněného, jeho dosavadní život, okolnosti případu), nikoli však nezbytnou podmínkou pro uvedený postup.

17. I přes jisté ratio shora naznačeného výkladu Nejvyšší soud mu nedal přednost a dospěl k závěru, že i pasáž uvedená na konci ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř. vyjadřuje nezbytnou podmínku pro využití postupu podle tohoto ustanovení, neboť nebyť toho, že jde o dostačující rozhodnutí a postup, nebylo by možno podmíněně zastavit trestní stíhání. Za podmínku takového postupu označuje zmíněnou pasáž ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř. i část odborné literatury (tak zejména ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3479, bod. 6.; jakkoliv nejde o vyjádření explicitní, kurzívou je naznačeno, co se pokládá za podmínku, tj. včetně toho, že lze důvodně považovat takové rozhodnutí za dostačující, což je dále rozvedeno na s. 3485 v bodě 17. téhož komentáře). Podobně k tomuto parametru jako zákonné podmínce pro rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání přistupovala i dosavadní judikatura Nejvyššího soudu – viz např. usnesení ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. [7 Tdo 782/2013](#), nebo usnesení ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. [8 Tdo 1571/2011](#).

18. Námitky nejvyššího státního zástupce, že vzhledem k okolnostem případu i k osobě obviněného a s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu v tomto daném případě nelze považovat pouhé („prosté“) podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. za dostačující, proto lze podřadit pod jím uplatněný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., neboť jde o nezbytnou podmínku pro využití postupu podle § 307 odst. 1 tr. ř. Stejnou podmínku pak stanovuje sice i ustanovení § 307 odst. 2 tr. ř., zopakování této formulace je ovšem redundantní jen na první pohled. Ve skutečnosti totiž právě zopakováním získává tato podmínka poněkud jiný obsah, než jaký má v prvním odstavci, a to právě pro ono zostření postupu vůči obviněnému, jež je obsaženo v § 307 odst. 2 písm. a) či b) tr. ř. Vzhledem k závazku obviněného zdržet se určité činnosti, resp. vzhledem k poskytnutí určité peněžité částky na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti se může jevit za dostačující podmíněné zastavení trestního stíhání i v těch případech, v nichž by se totéž rozhodnutí

podle § 307 odst. 1 tr. ř. nepovažovalo za dostačující.

19. Na jedné straně lze sice dát soudům nižších stupňů za pravdu, že trestní řád výslovně nevylučuje použití institutu (prostého) podmíněného zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. ani u takového trestného činu, jakým je ohrožení pod vlivem návykové látky, a to dokonce ani v případě, kdyby šlo o kvalifikovanou skutkovou podstatu tohoto trestného činu. To ostatně jednoznačně nevylučovala ani starší judikatura z dob, kdy nebylo možno uvažovat o zpřísněném postupu v rámci tohoto typu odklonu (do 31. 8. 2012), v níž se pak zpravidla zmiňuje, že je třeba zvážit, nakolik je možno považovat takový postup za dostačující. K tomu lze poukázat zejména na rozhodnutí pod č. 31/1994 Sb. rozh. tr. V této spojitosti je vhodné připomenout též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. [4 Tz 56/2011](#), v němž bylo konstatováno, že (za tehdejší právní úpravy) nebylo možno uložit jako přiměřené omezení zdržet se řízení motorových vozidel ve zkušební době podle tehdejšího ustanovení § 307 odst. 4 tr. ř. (nyní § 307 odst. 6 tr. ř.).

20. Jak správně poukázal dovolatel, smyslem novelizace některých zákonů provedené zákonem č. 193/2012 Sb., kterým byl s účinností od 1. 9. 2012 změněn mimo jiné i trestní řád v ustanovení § 307, do něhož byl vložen shora citovaný druhý odstavec, bylo též to, aby se umožnilo právě hojnější využití tohoto typu odklonu i na trestnou činnost v dopravě, u níž velká část dosavadní praxe odmítala užít tento institut, a to především s ohledem na neexistenci jakéhokoliv postihu, zejména pak omezení v řízení motorových vozidel. Podle důvodové zprávy k citovanému zákonu bylo záměrem umožnit využití tohoto typu odklonu i v případech, kdy by se postup podle § 307 odst. 1 tr. ř. mohl jevit jako nedostačující, zatímco při využití nově navržených postupů v § 307 odst. 2 tr. ř. by na ně již mohlo být nahlíženo jako na dostačující. Uvedená novelizace v tomto směru zřetelně cílila především na trestné činy v dopravě, což bylo též v důvodové zprávě plně přiznáno. Ostatně současně se změnou trestního řádu byl změněn i zákon o silničním provozu, do něhož se promítla právě novelizace trestního řádu, navíc nově se pamatovalo i na přidělení bodů do registru řidičů za ty skutky, které byly předmětem trestního stíhání, jež bylo podmíněně zastaveno (obdobně to bylo stanoveno i pro podmíněné odložení návrhu na potrestání).

21. Zmíněná novelizace trestního řádu tak byla zjevnou reakcí na dosavadní aplikační praxi a spory o možné využití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání u trestných činů v dopravě, zvláště pak v případech ohrožení pod vlivem návykové látky. Novelizací tehdejšího trestního zákona (zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů) mimo jiné v ustanovení § 201 tr. zák. o trestném činu ohrožení pod vlivem návykové látky, provedenou zákonem č. 411/2005 Sb. s účinností od 1. 7. 2006, došlo k významnému rozšíření trestnosti tohoto trestného činu, v důsledku čehož byly dosavadní přestupky nově postihovány jako trestné činy, a tím nastal významný nárůst kriminality v dopravě (více viz např. ŘÍHA, J. Nové znění skutkové podstaty trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 trestního zákona. Bulletin advokacie, 2007, č. 2, s. 30 a násl., č. 3, s. 32 a násl.). Formální zákonné podmínky pro využití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání byly podle některých autorů často splněny i u pachatelů trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, neboť zákon nevylučoval, aby postup podle § 307 odst. 1 tr. ř. byl využit i v případě trestných činů v dopravě obecně a přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky zvláště. Na druhé straně značná část aplikační praxe (a to jak soudní, tak i správní) upozorňovala (celkem důvodně) na to, že takový postup by pachatele zmíněného trestného činu nepřiměřeně zvýhodňoval oproti pachateli méně závažného typově obdobného přestupku, za který by jeho pachatel byl vždy obligatorně postižen pokutou i trestem zákazu činnosti. Argumentovalo se tím, že v daném typu přečinů nebyl uvedený postup vhodný, a nebyla by tak splněna poslední podmínka obsažená v § 307 odst. 1 tr. ř., tedy že by tento postup mohl být považován za dostačující vzhledem k okolnostem případu. Podle zmíněných názorů by měl za protiprávní jednání obvykle následovat trest, který má mít účinky preventivní i represivní, tento trest by měl také odpovídat standardní sankci ukládané ve správním řízení za přestupky stejného druhu s nižším množstvím alkoholu, kde byly uvedeny jako obligatorní dva tresty,

a to pokuta (původně od 10 000 Kč do 20 000 Kč, posléze od 1. 8. 2011 od 2 500 Kč do 20 000 Kč) a zákaz činnosti (a to od 6 měsíců do 1 roku po celé sledované období) – k aktuální úpravě viz § 125c odst. 1 písm. b), odst. 5 písm. c) a odst. 6 písm. b) ZSP, resp. za jízdu ve stavu vylučujícím způsobilost dokonce pokuta i trest zákazu činnosti výrazně vyšší (po celé sledované období šlo o pokutu ve výměře od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od 1 roku do 2 roků) – k aktuální úpravě viz § 125c odst. 1 písm. c), odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) ZSP. Nadto až do novelizace trestního řádu a zákona o silničním provozu provedené již zmíněným zákonem č. 193/2012 Sb. se v případě podmíněného zastavení trestního stíhání nezaznamenávaly v registru řidičů tzv. trestné body, kterými bylo ohodnoceno porušení příslušného ustanovení zákona o silničním provozu. Tím byl obviněný coby pravděpodobný pachatel trestného činu zvýhodněn oproti pachateli přestupku. Teprve zmíněnou novelizací provedenou zákonem č. 193/2012 Sb. došlo k určitému narovnání důsledků plynoucích pro obviněného z porušení dopravních předpisů, které nastávaly po tzv. odklonu v podobě podmíněného zastavení trestního stíhání, u něhož byla nově stanovena možnost využít „quasisankční“ postup podle § 307 odst. 2 tr. ř. (resp. obdobně podle § 179g odst. 2 tr. ř.), a důsledků přestupkového řízení. Dále se k nemožnosti použít podmíněné zastavení trestního stíhání pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky před novelou provedenou zákonem č. 193/2012 Sb. argumentovalo též úmyslem zákonodárce, jak vyplýval původně z úpravy přestupkového zákona (zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů), resp. od 1. 8. 2011 ze zákona o silničním provozu. Z obou těchto právních úprav bylo možno dovodit, že za jízdu pod vlivem alkoholu by měl být uložen trest zákazu činnosti prakticky vždy. Mělo-li to platit u přestupků, tím spíše (argumentum a minore ad maius) to zásadně mělo platit i v případě trestných činů (jakkoliv trestní zákoník nezná žádný obligatorní trest zákazu činnosti).

22. To vše ve svém celku (jakkoliv by bylo možno polemizovat s jednotlivými argumenty) byly též důvody, proč zákonodárce přistoupil ke změně právní úpravy institutu podmíněného zastavení trestního stíhání, jakož i podmíněného odložení podání návrhu na potrestání, u nichž zmíněnou novelou, provedenou zákonem č. 193/2012 Sb., zavedl nově možnost využít zpřísnění v podobě podmíněného takového postupu závazkem obviněného, že se po určité dobu zdrží výkonu určité činnosti, a sice v tomto případě řízení motorových vozidel, popřípadě zaplatí určitou částku na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti. Svým způsobem tak jde o tzv. třetí kolej sankcí (vedle trestů a ochranných opatření), jak to zaznívá i v odborné literatuře (viz například NOVOTNÝ, O. Je naše trestní právo procesní v krizi? In: Trestní právo, 2006, č. 7–8, s. 28 a násl.; ze zahraničí např. ROXIN, C. Strafrecht. Allgemeiner Teil. Band 1. 4. Auflage. München: C. H. Beck, 2006, s. 100 a násl.; v obou uvedených pramenech se hovořilo o třetí koleji sankcí dokonce i jen ve spojitosti s prostým podmíněným zastavením trestního stíhání, jehož součástí bylo vyrovnání s poškozeným). V daném případě má postup podle § 307 odst. 2 tr. ř. jisté neblahé důsledky pro obviněného, a to v podobě jakési „quasisankce“ spočívající v nemožnosti vykonávat určitou činnost, resp. v povinnosti zaplatit určitou peněžitou částku, nadto v případě trestných činů v dopravě je navíc učiněn i záznam bodů v registru řidičů, a to vše, ač obviněný nebyl uznán vinným. Taková úprava se zdá být vhodná i racionální, nicméně může být předmětem sporů z hlediska teoretického i ústavněprávního, jak vyplývá i z odborné literatury, nicméně dosud nebyla Ústavním soudem zpochybněna, a to ani pokud jde o postup podle § 307 odst. 2 tr. ř. I řízení o odklonu, jímž je podmíněné zastavení trestního stíhání, je totiž reakcí na skutečně spáchaný trestný čin, o němž jen dosud nebylo rozhodnuto formou požadovanou právním řádem a určeným orgánem, jde o jakési smířčí vyřešení případu bez skutečného vyslovení viny a trestu se všemi důsledky s tím spojenými. Proto při hledání možnosti zostření postupu vůči obviněnému, jenž je v průběhu trestního řízení důvodně považován za pachatele trestného činu, který je mu kladen za vinu (avšak současně při plném respektu k principu presumpce nevinu), se řešení hledalo v označení uvedených „quasisankcí“ jako dobrovolných závazků obviněného, který tak činí ze své vůle, aby prokázal svou snahu po polepšení a nápravě. Pokud však obviněný nevyužije tyto možnosti, ač rozhodující orgán činný v trestním řízení (tj. státní zástupce či soud) shledal takový závazek obviněného nezbytným, aby mohlo být případně podmíněné

zastavení trestního stíhání považováno za dostačující, má se dále pokračovat v trestním řízení, tj. provádět standardní trestní řízení, od něhož není důvod se „odklánět“, tedy aniž by byl využit tento zvláštní způsob řízení. Jinými slovy je pak na místě rozhodnout o vině obviněného standardním postupem, který je předvídan trestním řádem (tj. v daném případě rozsudkem v hlavním líčení), případně též rozhodnout o dalších výrocích, které mají svůj podklad ve výroku o vině (typicky o trestu, byl-li by obviněný nakonec uznán vinným).

23. Není proto tak docela správná argumentace soudů nižších stupňů, že by paradoxy plynoucí z podmíněného zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. v porovnání s důsledky postižení pro typově obdobný přestupek byly zcela bezvýznamné a že vyplývají z povahy podmíněného zastavení trestního stíhání jako formy odklonu a jsou dány shodně i u všech jiných jednání deliktního charakteru. Jakkoliv Nejvyšší soud, který apeluje na širší a účinné využívání odklonů, k čemuž společně s Nejvyšším státním zastupitelstvím pořádal i vzdělávací semináře, nechce zpochybňovat legitimní snahu soudů nižších stupňů využívat těchto procesních postupů, v daném případě s ohledem na konkrétní okolnosti případu nemůže souhlasit s argumentací soudů nižších stupňů a soudu stížnostního zvláště. Uvedené paradoxní důsledky přílišné příznivosti postupu podle § 307 odst. 1 tr. ř. pro pachatele závažných protiprávních jednání v dopravě, které lze dokonce označit za kriminalitu, totiž reálně existují, byly pro zákonodárce důvodem pro poměrně razantní změnu právní úpravy, která z pohledu některých teoretiků jde až na (či dokonce za) samou hranu ústavnosti právní úpravy (jistým způsobem naráží na limity vyplývající z principu presumpce nevinny, ze zásady rozhodování o vině a trestu soudem, z principu „nemo tenetur se ipsum accusare“ atd.). Ovšem tato právní úprava dosud nebyla zpochybněna ani Ústavním soudem, ač i ten již několikrát rozhodoval v případech, kdy byla nová právní úprava využita – viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2016, sp. zn. [III. ÚS 2222/16](#), popřípadě usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. [IV. ÚS 2665/18](#), v němž je dokonce zpochybněno, že by šlo o dobrovolný závazek obviněného, pokud se zavázal nevykonávat určitou činnost ve smyslu § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř., neboť jde podle tohoto usnesení o soudem či státním zástupcem uloženou povinnost (což ovšem zcela neodpovídá ani dikci zákona, ani záměru zákonodárce, jak byl naznačen výše).

24. Je sice pravdou, že Nejvyšší soud (zejména) ve své starší judikatuře zcela nevyklučoval podmíněné zastavení trestního stíhání, bylo-li vedeno pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, a to dokonce i tehdy, zavinil-li obviněný dopravní nehodu, nicméně zpravidla se současně upozorňovalo, že takový postup nemusí být považován za dostačující, tedy že není naplněna poslední podmínka uvedená v § 307 odst. 1 tr. ř. Tyto úvahy jsou i v rozhodnutí pod č. 31/1994 Sb. rozh. tr. a na tom lze setrvat. Je třeba ovšem vnímat též historický vývoj právní úpravy obsažené nejen v trestním řádu, ale též v dalších mimotrestních zákonech, zejména pak v zákoně o silničním provozu a též v zákoně o přestupcích, jak byl naznačen shora. Z tohoto vývoje je možno vysledovat zřetelný zájem zákonodárce na poměrně razantním zpřísnění pravidel silničního provozu a na přísnějším postihu pachatelů deliktů v dopravě. Zpřísnění sankcí s vyloučením osob porušujících dopravní předpisy v provozu spolu se zavedením tzv. bodového systému, což má mít též preventivní účinek na řidiče, bylo součástí dlouhodobého programu vedoucího ke zlepšení situace na českých silnicích, k čemuž se Česká republika zavázala též na mezinárodním poli. Díky této politice se dlouhodobě daří (i přes neustále narůstající hustotu provozu) snižovat například počet usmrcených, a to i rychleji v porovnání s některými okolními státy. Tak např. podle údajů instituce BESIP ještě v roce 2001 měla Česká republika index usmrcených (v přepočtu na 1 milion obyvatel) 130, v roce 2010 tento index činil již pouze 77 a v roce 2017 jen 54. To souvisí i s celkovou trestní politikou ve vztahu k řízení pod vlivem návykových látek, což je statisticky jednou z významných příčin nehodovosti, a to především nehod s fatálními následky (podle policejní statistiky nehodovosti bylo v roce 2018 pod vlivem alkoholu spácháno 4 626 dopravních nehod, což činí 4,4 % z celkového počtu evidovaných nehod, při nichž bylo usmrceno 62 osob, tj. téměř 11 % z celkového počtu usmrcených při dopravních nehodách). Jak bylo shora naznačeno, s účinností od 1. 7. 2006 je cílem České republiky a

zákonodárce razantně zpřísnit postup vůči řidičům, kteří řídí motorová vozidla pod vlivem návykových látek, neboť v tehdejší ustanovení § 201 tr. zák. (zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů) byly přesunuty omezující podmínky trestnosti do druhého odstavce a byly z nich vytvořeny okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby. Následně zákonodárce reagoval jako na nepříliš vhodnou praxi, podle které obviněný stíhaný pro závažnější trestný čin mohl zcela uniknout postihu, bylo-li proti němu vedené trestní stíhání podmíněně zastaveno, ač v řízení o přestupku by byl postižen přísněji, dokonce mu nebyly přiděleny ani (trestné) body v registru řidičů. Proto zákonodárce přistoupil k novelizaci trestního řádu a zákona o silničním provozu a umožnil se současným podmíněným zastavením trestního stíhání též omezit obviněného v řízení motorových vozidel, případně jej postihnout na majetku, pokud na to obviněný dobrovolně přistoupí. Současně s tím zavedl i zaznamenání příslušného počtu (trestných) bodů do registru řidičů i pro případy využití těchto odklonů. Jakkoliv stávající systém má i určité nedostatky, které jsou navrhovány napravit (více k tomu ŠÁMAL, P., ŘÍHA, J., STRYA, J. Odklony v justiční praxi. Trestněprávní revue, 2019, č. 9, s. 177 a násl., a č. 10, s. 202 a násl.), jde o systém relativně vyvážený, který umožňuje adekvátně reagovat na protiprávní jednání v dopravě.

25. Lze tak uzavřít, že podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. pro skutek právně kvalifikovaný jako ohrožení pod vlivem návykové látky sice není zcela vyloučeno, nicméně bude spíše výjimečné v případech existence určitých zvláštních okolností, pro které by takový postup bylo možno považovat za dostačující (především vzhledem k okolnostem daného případu, kdyby např. šlo o tzv. zbytkový alkohol, kdy hladina alkoholu v krvi byla jen nepatrně nad dolní hranici trestnosti, kdy byly shledány polehčující okolnosti, jako třeba jednání za podmínek blízkých krajní nouzi, kdy by možný postih pachatele byl zcela nepřiměřený a krutý vůči obviněnému s ohledem na jeho zdravotní stav apod.). Zásadně by ale s ohledem na shora rozvedenou argumentaci vztahující se k trestní politice státu u kriminality v dopravě měl být využíván u tohoto typu deliktu postup uvedený v § 307 odst. 2 tr. ř., tj. mělo by dojít k zостření postupu vůči obviněnému tím, že se zaváže, že po určitou dobu nebude vykonávat činnost spočívající v řízení motorových vozidel, popřípadě že zaplatí určitou částku na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti. Uvedená zостření obsažená v § 307 odst. 2 písm. a) a b) tr. ř. lze užít samostatně i obě najednou, zpravidla (s ohledem na výše uvedenou argumentaci) by měla u tohoto typu deliktů být využívána především varianta uvedená v § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. To platí především tehdy, pokud je obviněný stíhán pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, je-li současně naplněna některá z okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby uvedená v § 274 odst. 2 tr. zákoníku.

26. Při posouzení, zda podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. je možno považovat za dostačující, je nutno zabývat se okolnostmi případu, osobou obviněného a jeho dosavadním životem. V tomto směru je v dané trestní věci namíste připomenout konkrétní skutkové okolnosti případu. Obviněný A. K. byl stíhán pro skutek právně kvalifikovaný jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, k němuž se též doznal. Obviněný pod vlivem alkoholu v době, kdy měl v krvi nejméně 1,6 g/kg alkoholu, řídil v husté zástavbě osobní motorové vozidlo, s nímž způsobil dopravní nehodu, při které způsobil větší škodu na cizím majetku, přesahující částku 160 000 Kč. Soudy nižších stupňů vycházely z toho, že obviněný měl v krvi nejméně 1,6 g/kg alkoholu, což bylo zjištěno tzv. zpětným přepočtem z hladiny alkoholu v krvi ve výši 1,20 g/kg v době vyšetření v Nemocnici N. B. Ovšem tato hladina byla vypočtena z hladiny alkoholu v odebrané moči (zjištěná ve výši 2,75 g/kg) tzv. metodou Fronttjese a Verburgta (viz k tomu ZIKMUND, J. Výpočty hladin alkoholu. [online]. Dostupné k 14. 8. 2019 z <http://www.zikmund.org/alkohol/vypocty.htm>), která je pro obviněného velmi výhodná, v tomto ohledu se zdá být reálnější hladina alkoholu v krvi zjištěná pomocí dechových analyzátorů (2,03, resp. 2,22 g/kg krátce po nehodě, ještě v době odběru moči s odstupem více než 3 hodin měl obviněný v dechu 1,77 g/kg). Obviněný se tak měl v době jízdy nacházet ve stavu středně těžké podnapilosti (s ní se počítá od 1,5 do 2,5 g/kg alkoholu v krvi). Obviněný v tomto stavu měl způsobit

poměrně závažnou dopravní nehodu s poškozením svého a dalších dvou vozidel, na nichž měl způsobit škodu převyšující 160 000 Kč, která více než trojnásobně překračuje dolní hranici větší škody (§ 138 odst. 1 tr. zákoníku). Dopravní nehoda a větší škoda jsou též dvěma kvalifikačními okolnostmi uvedenými v § 274 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Je pravdou, že obviněnému prospívá, že v průběhu trestního řízení nahradil způsobenou škodu. Pokud jde o osobu obviněného, dosud nebyl soudně trestán, nemá ani žádný záznam z místa bydliště o přestupku, byl ale opakovaně postihován pro přestupky v silniční dopravě. V evidenční kartě řidiče má celkem 4 záznamy o přestupcích (mezi roky 2011 a 2017), vždy šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, v době nyní projednávaného skutku měl evidovány 2 body. Jinak držitelem řidičského oprávnění je od roku 1987 (pro skupiny AM a A1), resp. od roku 1994 (pro skupinu B). Ospravedlnit jednání obviněného nemůže ani jím uplatněná obhajoba v průběhu trestního řízení, že měl strach o matku, která nepřijímala telefonický hovor, a proto usedl do vozidla. Předně jde o (nepříliš věrohodnou) verzi dodatečně uplatněnou v průběhu trestního řízení, kterou obviněný nijak nezmiňoval po svém zadržení (naopak uváděl verzi jinou, diametrálně odlišnou), jak též upozorňoval dovolatel, následné chování obviněného po způsobení dopravní nehody, od níž podle některých záznamů ve spise původně chtěl ujet, také rozhodně nenapovídá zmíněné verzi. I kdyby však byla uznána pravdivou, nebyla by ani tak způsobila k tomu, aby ospravedlnila jednání obviněného, nebylo by ani možno konstatovat, že šlo o jednání za podmínek blízkých krajní nouzi. Obviněný totiž řídil motorové vozidlo v pozdních večerních hodinách v XY, kde není vůbec žádný problém využít jiné způsoby dopravy (městskou hromadnou dopravou počínaje, TAXI službou konče), takže není splněna podmínka subsidiarity krajní nouze (možné nebezpečí, jež ani nebylo jednoznačně určeno, bylo možno za daných okolností odvrátit jinak).

27. Za uvedené situace, třebaže se obviněný hájil potřebou řídit motorové vozidlo, aby mohl náležitě pečovat o svou nemocnou matku, se skutečně jeví jako zcela nedostačující postup podle § 307 odst. 1 tr. ř., jak správně a důvodně namítal nejvyšší státní zástupce ve svém dovolání. Stejně tak lze dát dovolateli za pravdu, že v úvahu by přicházelo podmíněné zastavení trestního stíhání, pokud by byl využit postup podle § 307 odst. 2 tr. ř., tedy kdyby byla využita alespoň jedna z uvedených dvou variant závazku obviněného. Nejvyšší soud má ovšem za to, že v této věci jde o typický případ, kdy by obviněnému mělo být na nějakou minimální dobu znemožněno řídit motorová vozidla, jak důvodně požadoval dozorový státní zástupce. Jestliže se obviněný dobrovolně nezaváže k tomu, že po určité době nebude řídit motorová vozidla ve smyslu § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř., k čemuž jej nelze nijak nutit, neboť jde o dobrovolný závazek obviněného (opačný postup by byl v rozporu se zásadou „nemo tenetur se ipsum accusare“), bude na soudu prvního stupně, aby věc projednal a rozhodl o ní běžným způsobem v hlavním líčení, tj. rozsudkem, nebude-li dán zákonný důvod pro jiný postup (např. nenastane-li překážka trestního stíhání, pro kterou by bylo třeba je zastavit).

28. V této spojitosti je namístě ještě upozornit, že závazek neřídit motorová vozidla podle § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř., který by případně obviněný převzal, nesmí být delší než zvolená zkušební doba; do doby trvání tohoto závazku se nezapočítává ani doba zadržení řidičského průkazu (viz rozhodnutí pod č. 4/2016 Sb. rozh. tr.). S ohledem na právní úpravu v zákoně o silničním provozu (viz zejména § 102 ZSP ve spojitosti s § 94a ZSP) vztahující se k možnosti opětovného získání řidičského oprávnění obviněným, jehož trestní stíhání pro delikt v dopravě bylo podmíněně zastaveno, přičemž se obviněný zavázal, že nebude řídit motorová vozidla, není důvodné stanovovat dobu trvání uvedeného závazku kratší, než je zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání (byť to žádná zákonná norma nezapovídá), neboť podmínkou pro znovuzískání řidičského oprávnění je osvědčení ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání. Více k tomu a k možné změně legislativní úpravy viz zmíněný článek ŠÁMAL, P., ŘÍHA, J., STRYA, J. Odklony v justiční praxi. Trestněprávní revue, 2019, č. 9, s. 177 a násl., a č. 10, s. 202 a násl.

29. Lze tak uzavřít, že Nejvyšší soud ze všech shora uvedených důvodů považuje dovolání nejvyššího

státního zástupce za zcela důvodné, neboť pro podmíněné zastavení trestního stíhání obviněného A. K. v daném případě nebyla splněna podmínka uvedená v § 307 odst. 1 tr. ř. in fine spočívající v tom, že by takové rozhodnutí vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu, bylo možno důvodně považovat za dostačující. Lze též souhlasit s tím, že za dostačující by s ohledem na uvedené okolnosti bylo možno považovat podmíněné zastavení trestního stíhání, pokud by byl využit postup podle § 307 odst. 2 tr. ř., a to zejména podle § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. Nebudou-li pro takové rozhodnutí splněny i další podmínky (zejména nebude-li s tím souhlasit obviněný a nezaváže-li se k tomu, že nebude řídit motorová vozidla po stanovenou dobu), bude namíste rozhodnout ve věci standardním způsobem, tj. v hlavním líčení rozsudkem.

IV.

Závěrečné shrnutí

30. Vzhledem ke všem shora zmíněným důvodům Nejvyšší soud vyhověl dovolání nejvyššího státního zástupce a podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. 7 To 162/2019, i usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. 3. 2019, sp. zn. 3 T 179/2018, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Obvodnímu soudu pro Prahu 4 uložil, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

31. Bude na Obvodním soudu pro Prahu 4, aby se znovu zabýval touto věcí a opětovně v ní rozhodl. Při novém projednání a rozhodnutí věci je pak soud prvního stupně a následně i soud druhého stupně vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto usnesení (§ 265s odst. 1 tr. ř.).